

Ack! farväl i jordens dyra nöjen,
Som för mig bereder denna natt.
Hälsk! Ack! farväl min älska liden,
Nu som mig får mig glad i natt.
O, de som min? sin morgon för mig
Tankans dömmar oss för Edens bar.
Latt som Ambrosia lifstans i alla stund,
Ack! så lyftigt som den minsta flund.

Wilt du du! om du el' best att komma!
Du långt ifrån! jag blundar nu
I denna världens lilla, ena stann
som en sol i en varm och fröjlig
sit mitt minnen om en söt fest
Enhet skapar till oss en söt
I denna famn! jag minnes det med så lät
Skackade! kom sig oftast ut!

Dr. hanhanda nu en annan värld
Länd den riddnings bröf som glömd mig
Franske var min fot till eloden!
I hvarannans famn ele glömdas jag
Länd nu biten blottas ut sin stida!
Kl. i en hufvud sträcket och botten slar
Follran han kanske und hennes sida,
Kl. stor blommar uti hennes spår,
Joseph! Joseph! rystigt dig förfölje!
Världen af denna gals du sen
Ingen gorden var det om döje
Andan Afratts kläckans hämska dam,
Och när jag utmärkt dig i möter
Värld en verklig skontiel Rosen, an
Världens Döden i en fasa, glöje
I den hälsade i den bestals

Älsk följ mig, var som du vill
Fäst dig hem, och håll mig
Älsk den som hon bar med sig
och hvar fäst sig till dig
Skottet hvar klot och fländas hvar
Och förvarn bak honom
Strucktlost minas blifvande
och bland Tärnor fäst en fäst

Hammar har jag någon
Sitt den fäst och hvar fäst
Lavinna har den någon
Hammar och hvar fäst

Ja en dag ditt fäst
Se den fäst och hvar fäst
Och när de sin bostad fäst

Du fäst förbannat honom

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Älsk mig mer fäst sig ögat vandra

Joseph dig mitt ham förkräkte;
 Och ditt blod bekräkte wandrings off,
 Och dess hämne oss dig väcke;
 Afgrund till en ägels drömonad oss;
 Och af den fjernans strålar möte,
 Dig en blodig bluck utaf den fan,
 Och wad paradiset ingom flöte,
 Dig hans bleka wälnad eld förän.

Se där låg han denna spända ängar,
 Han som nyss vid en andens hjertats spring
 Brytens som en sega fraktsen slänger,
 Och som en sega fraktsen slänger,
 Ryttat mig med sin dödskud badare
 Och lågt väffning blott i mitt bröst
 Nu
 Verke

Ad jag likat denna stundtill
Glad jag tyder min försändelse

Joseph! Gud är höjden för fortid
Och så jag för liden dig till
All min sorg jag gorden öfver
Laga bryten nu från bålet
Stigen flammande mot himlens skyn
Och förlöre sig hans suks
Och de eder han ej mer följ
Och hvad mer mig så förgår

Systrar mina edens löfse bekräftar
Ingen mang Ed meras helig
Skönhet är vår ofärd jag förbarmar
Des behag på afvåts slatten här
Skjandas bödel att min syn betakar
Nu väl an? men ack vi bleknar du
Swager kan du ej en tilliga knäcka
Skjanda! Skjanda! Bålet väntar guds
Lafning

Tillhörig

Chatarina Helena Lindberg

[Faint, mirrored handwriting in purple ink, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to fading and mirroring.]

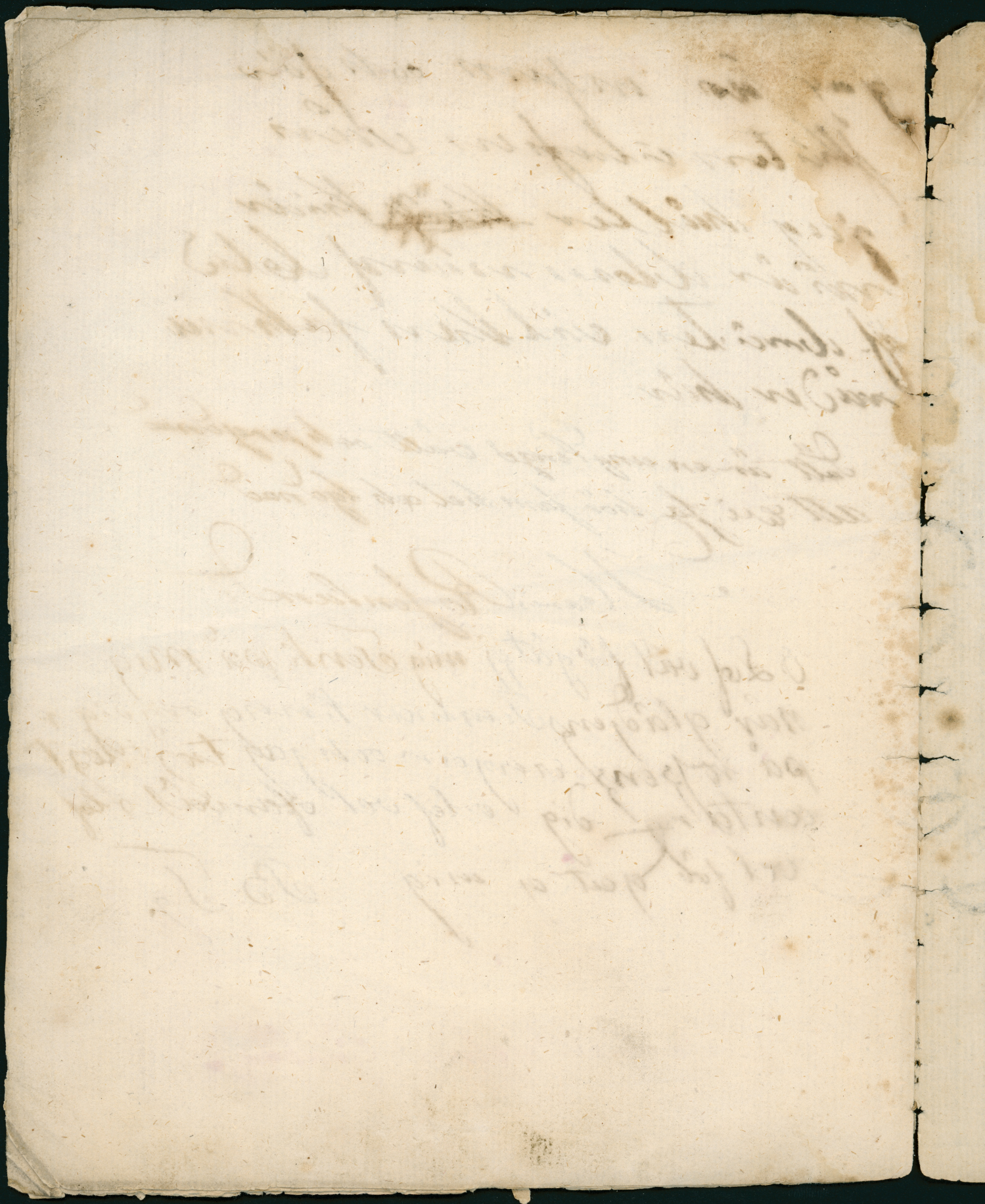
[Handwritten text in black ink on the right edge of the page, partially visible. The text is illegible due to being cut off.]

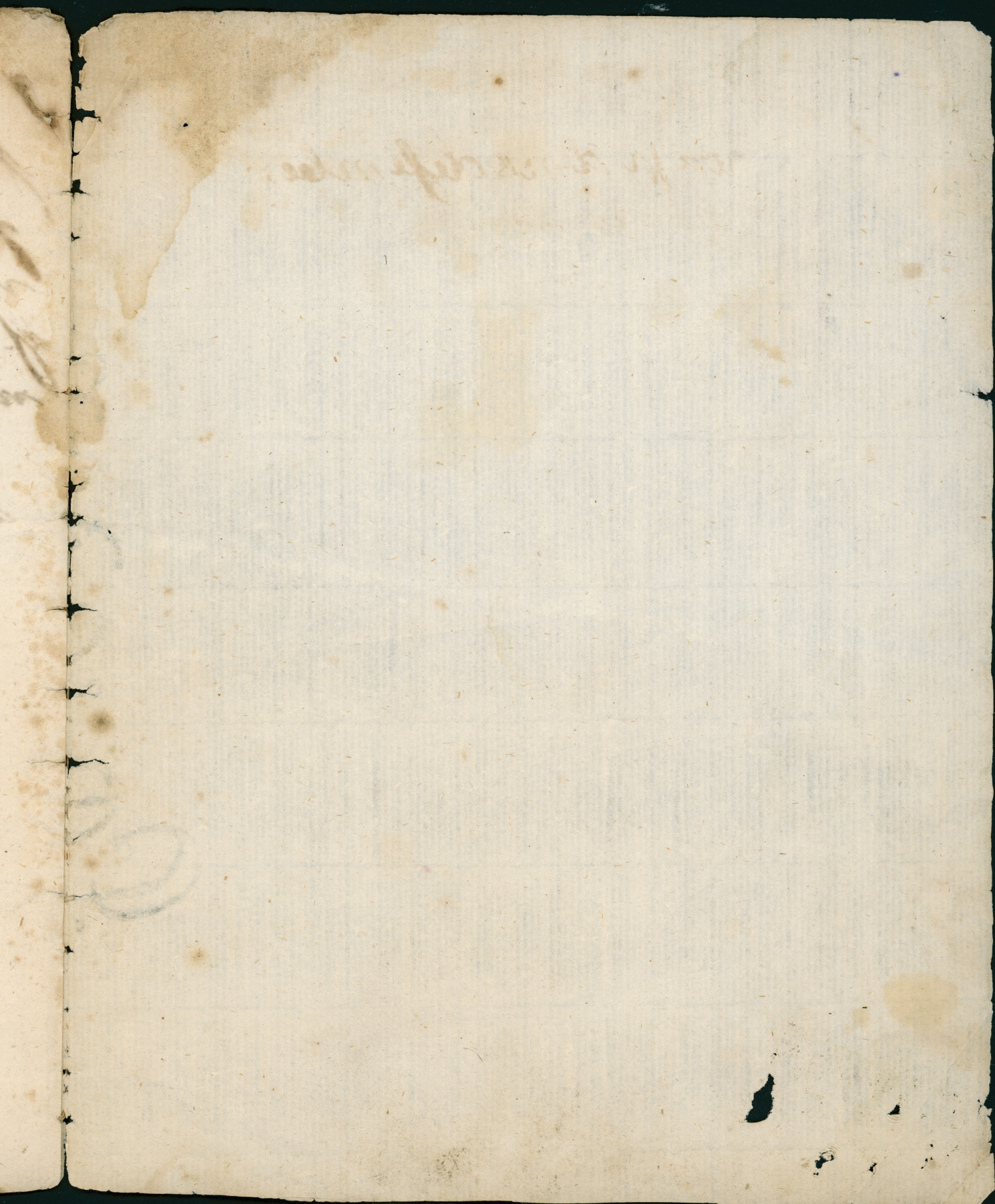
Jag är en far och för
skäters elskade vän
jag vill ha ~~min~~ min
vår är den som
af den som vil ha sin
vår är den

Det är en ung lunge vatt och pyggnad
att vi ska ha som bet och lögna

Henri Rosenlund

O Lof väl få gåt ej mig Tenk på mig
när glädjens Timmar kring om dig
på rospens ringar och jag trost
vontad dig o lof vel ofar vel o lof
vel för gatt ej mig B. S.

waer den 12 de febr 1667